

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2241/2023
14.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „др Младен Стојановић“ Бачка Паланка, кога заступа пуномоћник Никола Јовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2450/22 од 21.06.2022. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2450/22 од 21.06.2022. године, у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2450/22 од 21.06.2022. године, у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 66/20 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, тужбени захтев усвојен. Ставом првим другим, трећем, четвртим, петим и шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 20.01.2017. године до 01.05.2019. године, исплати опредељене износе са законском затезном каматом од 02.03.2021. године до исплате, као и износе по основу обрачунате законске затезне камате до 01.03.2021. године, све ближе назначено наведеним ставовима пресуде. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати износ од 461.579,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2450/22 од 21.06.2022. године, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда укинута у односу на тужиоце АА и ББ о главном захтеву, као и у делу одлуке о торшковима поступка у целисти и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите, у делу о коме је правноснажно одлучено побијаном пресудом је исплата на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада (за тужиле ВВ, ГГ и ДД). О овом праву тужила и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.01.2020. године, а побијана вредност предмета спора је 214.896,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**